

Bryssel den 25.2.2015
COM(2015) 81 final

ÅTGÄRDSPAKET FÖR EN ENERGIUNION

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Parisprotokollet – en plan för att möta de globala klimatförändringarna efter 2020

{SWD(2015) 17 final}

Innehåll

1.	Sammanfattning	3
2.	Parisprotokollet.....	5
3.	Ambitiösa minskningar av växthusgasutsläppen.....	6
3.1	EU:s mål fram till 2030 och planerade nationellt fastställda bidrag	6
3.2	Fördelning av den globala bördan	7
4.	Dynamiska mål genom regelbunden översyn.....	8
5.	Förbättrad öppenhet och ansvarsskyldighet.....	8
6.	Större motståndskraft genom klimatanpassning	9
7.	Stöd till genomförande och samarbete	9
7.1	Offentlig och privat klimatfinansiering	9
7.2.	Ökat internationellt samarbete	10
7.3	Stöd till utveckling och användning av klimatteknik	11
7.4	Kapacitetsuppbyggnad.....	11
8.	Bidrag från EU:s andra politikområden.....	11
9.	Nästa steg.....	13

1. SAMMANFATTNING

Enligt de senaste rönen från den mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC) kommer klimatförändringarna att medföra allvarliga, omfattande och oåterkalleliga effekter som drabbar alla världens människor och ekosystem om inte omedelbara insatser görs. För att begränsa en farlig höjning av den globala medeltemperaturen till mindre än 2 °C jämfört med de förindustriella nivåerna (tvågradersmålet) måste alla länder göra betydande och varaktiga minskningar av sina växthusgasutsläpp.

En övergång till ett koldioxidsnålt samhälle behöver inte ske på bekostnad av tillväxt och sysselsättning, utan innebär istället betydande möjligheter till att stimulera ekonomierna i Europa och globalt. Klimatinsatser kan också föra med sig avsevärda vinster för människors välbefinnande. Om man inte börjar arbeta på att driva igenom denna förändring nu kommer däremot kostnaderna att öka generellt, och möjligheterna att effektivt minska utsläppen och möta klimatförändringarnas negativa effekter kommer att minska.

Alla länder måste agera snabbt och gemensamt. Sedan 1994 har parterna i Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (UNFCCC) arbetat med denna utmaning, vilket har lett till att fler än 90 länder, både industriländer och utvecklingsländer, har åtagit sig att begränsa sina utsläpp till 2020. Dessa åtaganden räcker emellertid inte för att klara tvågradersmålet¹. Under 2012 inledde klimatkonventionens parter därför förhandlingar om ett nytt rättsligt bindande avtal som omfattar alla parter och som är utformat så att världen kan klara tvågradersmålet. Det nya avtalet ska ingås i Paris i december 2015 och börja genomföras från 2020.

De framsteg som gjordes vid klimatkonferensen i Lima innebär att en kraftfull överenskommelse i Paris ligger inom räckhåll. Framförallt fattades beslut om hur länder bör formulera och meddela sina föreslagna utsläppsmålsminskningsmål i god tid före Pariskonferensen. Man tog också fram ett första fullständigt utkast till 2015 års avtal som avspeglar parternas ståndpunkter i alla olika förhandlingsfrågor.

Redan före Limakonferensen visade EU fortsatt ledarskap och beslutsamhet att ta itu med klimatförändringarna på global nivå. Vid Europeiska rådets möte i oktober 2014 enades EU:s ledare om att EU bör öka sina ansträngningar och minska sina inhemska utsläpp med minst 40 % till 2030 jämfört med 1990. Därefter tillkännagav Kina och USA också sina åtaganden. I Lima gjorde EU:s medlemsstater utfästelser motsvarande hälften av startkapitalet på 10 miljarder dollar i den gröna klimatfonden (GCF) för hjälp till utvecklingsländer. Inom EU har en ny investeringsplan antagits. Den kommer att frigöra offentliga och privata investeringar i den reala ekonomin på minst 315 miljarder euro under de kommande tre åren (2015–2017). Investeringarna kommer att bidra till att modernisera EU:s ekonomi och ytterligare minska koldioxidutsläppen.

Detta meddelande följer på de beslut som fattades i Lima och är en central del i genomförandet av kommissionens prioritering att inrätta en motståndskraftig energiunion med en framåtblickande klimatpolitik, i linje med kommissionens ordförandes politiska

¹ Förenta nationernas miljöprogram – *The Emissions Gap Report 2014. A UNEP synthesis report.*

riktlinjer. Meddelandet förbereder EU för de sista förhandlingsrundorna före Pariskonferensen i december 2015.

Meddelandet innehåller följande huvudpunkter:

- Mot bakgrund av det europeiska toppmötets beslut i oktober 2014 anges EU:s föreslagna utsläppsminskningmål (så kallade ”planerade nationellt fastställda bidrag”) för inlämnande i slutet av det första kvartalet 2015.
- Samtliga parter i klimatkonventionen bör lämna in sina planerade bidrag i god tid före Pariskonferensen. Kina, USA och andra G20-länder samt hög- och medelinkomstländer bör kunna göra detta under första kvartalet 2015. Större flexibilitet bör ges till de minst utvecklade länderna.
- Meddelandet redogör för EU:s vision om en öppen och dynamisk rättsligt bindande överenskommelse med rättvisa och långtgående åtaganden från alla parter mot bakgrund av skiftande globala ekonomiska och geopolitiska förhållanden. Dessa åtaganden tillsammans bör – i enlighet med vedertagna forskningsrön – göra det möjligt för världens länder att minska de globala utsläppen med minst 60 % under 2010 års nivåer till 2050. Om den ambitionsnivå som man enas om i Paris inte är tillräcklig bör man utforma ett arbetsprogram med start 2016 i nära samarbete med den gröna klimatfonden (GCF) för att identifiera ytterligare utsläppsminskningåtgärder.
- 2015 års avtal bör ta formen av ett protokoll till klimatkonventionen. Större ekonomier, särskilt EU, Kina och USA, bör visa politiskt ledarskap genom att ansluta sig till protokollet så snart som möjligt. Det bör träda i kraft så snart som ett antal länder, som sammanlagt står för 80 % av de nuvarande globala utsläppen, har ratificerat det. Inom ramen för det nya protokollet bör man använda klimatfinansiering, teknisk utveckling och tekniköverföring samt kapacitetsuppbyggnad för att främja ett fullt deltagande och göra det lättare att genomföra effektiva och verksamma strategier för minskade utsläpp och anpassning till klimatförändringarnas negativa effekter.
- Internationella civila luftfartsorganisationen (Icao), Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) och Montrealprotokollet bör agera för att effektivt begränsa utsläpp från internationell luftfart och sjöfart och utsläpp från framställning och användning av fluorerade gaser, före utgången av 2016.
- EU:s internationella klimatpolitik kan stärkas av dess politik på andra områden, t.ex. handel, forskning, innovation och tekniskt samarbete, ekonomiskt samarbete och utvecklingssamarbete, katastrofriskreducering och miljö.
- Meddelandet åtföljs av en klimatdiplomatisk handlingsplan som har tagits fram gemensamt av Europeiska utrikestjänsten och kommissionen. Handlingsplanen syftar till att stärka EU:s arbete utåt och skapa allianser med ambitiösa internationella partner inför konferensen i Paris.

Vissa delar av meddelandet beskrivs i närmare detalj i det åtföljande arbetsdokumentet.

2. PARISPROTOKOLLET

För att driva på gemensamma insatser som ligger i linje med klimatpanelens slutsatser måste Parisprotokollet sträva efter följande mål:

- Säkra långtgående utsläppsminskningar genom att
 - slå fast att det långsiktiga målet bör vara att minska de globala utsläppen med minst 60 % under 2010 års nivåer till 2050² och
 - i detta sammanhang sätta upp tydliga, specifika, ambitiösa och rättvisa rättsligt bindande begränsningsåtaganden som gör det möjligt för världens länder att klara tvågradersmålet. Åtagandena måste ligga i linje med klimatkonventionens principer, tillämpade mot bakgrund av skiftande ansvarsfördelning, förmåga och nationella omständigheter;
- Säkra flexibilitet genom en omfattande översyn vart femte år för att skärpa begränsningsåtagandena i linje med de senaste forskningsrönen.
- Förbättra öppenheten och ansvarsskyldigheten för att göra det möjligt att bedöma om utsläppsminskningarna och tillhörande åtaganden har uppfyllts. Gemensamma regler och förfaranden för årlig rapportering och regelbunden kontroll samt internationell expertgranskning av utsläppsinventarier måste fastställas.
- Uppmuntra klimattålig hållbar utveckling genom att främja internationellt samarbete och stödja strategier som minskar länders sårbarhet och förbättrar deras förmåga att anpassa sig till klimatförändringarna.
- Främja ett effektivt och verkningsfullt genomförande och samarbete genom att uppmuntra till strategier som mobiliserar betydande, tydliga och förutsägbara offentliga och privata investeringar i utsläppsnål klimattålig utveckling.

Dessa mål bör anges i protokollet. Senast 2017 bör de regler, förfaranden och institutioner som krävs för att uppnå målen definieras inom ett tekniskt arbetsprogram.

En part som vill ansluta sig till protokollet måste göra ett begränsningsåtagande. Alla parter kommer att kunna delta i beslutsprocessen enligt protokollet och ha tillgång till finansiella och andra resurser för att stödja dess genomförande. Begränsningsåtaganden enligt protokollet bör vara likvärdigt rättsligt bindande för alla parter.

Detta ger det tydligaste budskapet till regeringar, marknader och allmänheten om att parterna till protokollet är fast beslutna att bekämpa klimatförändringarna eftersom sådana åtaganden

² Detta motsvarar EU:s sedan länge fastställda mål om att halvera de globala utsläppen till 2050 jämfört med 1990, som bekräftades av rådet i slutsatserna av den 28 oktober 2014.

- utgör det kraftfullaste sättet för en part att visa att den har den politiska viljan att verkställa sina löften,
- ger den nödvändiga förutsägbarheten och säkerheten för alla offentliga och privata aktörer,
- ger hållbarhet i samband med inrikespolitiska förändringar.

De länder som förespråkar att begränsningsåtaganden inte bör vara bindande på internationell nivå måste visa hur samma resultat kan uppnås genom andra alternativ.

Alla G20-länderna, som står för omkring 75 % av de globala utsläppen, liksom andra hög- och medelinkomstländer, förväntas ratificera protokollet snabbt och genomföra det från och med 2020. EU, Kina och USA bör sända en särskilt stark signal om politiskt ledarskap och ange takten genom att ansluta sig till protokollet så snart som möjligt. Protokollet bör träda i kraft så snart som ett antal länder med utsläpp motsvarande mer än 40 Gt koldioxidkvivalenter under 2015 har deponerat sina ratifikationsinstrument. Detta motsvarar cirka 80 % av nuvarande globala utsläpp.

3. AMBITIÖSA MINSKNINGAR AV VÄXTHUSGASUTSLÄPPEN

3.1 EU:s mål fram till 2030 och planerade nationellt fastställda bidrag

EU:s klimat- och energipolitiska insatser har gett resultat. Unionens utsläpp har minskat med 19 % mellan 1990 och 2013. Under samma period ökade EU:s BNP med 45 %. EU:s klimat- och energipolitiska ram fram till 2030, som beslutades av EU:s ledare i oktober 2014, kommer att innebära ytterligare skärpt politik. Den innehåller ett bindande utsläppsminskningmål på minst 40 % till 2030 jämfört med 1990, som omfattar hela ekonomin, alla sektorer och utsläppskällor, inklusive jordbruk, skogsbruk och annan markanvändning. Detta mål är ambitiöst och rättvist och ligger i linje med en kostnadseffektiv utveckling mot en inhemsk minskning på minst 80 % fram till 2050³. EU har redan gått en lång väg mot att bli den mest energieffektiva ekonomin i världen. Målet för 2030 kommer att minska utsläppsintensiteten i ekonomin med ytterligare 50 %. EU:s nyligen antagna investeringsplan kommer att frigöra betydande privata medel för att modernisera ekonomin och minska koldioxidutsläppen.

Det finns i nuläget inga fördelar med att föreslå ett högre villkorat mål. Om förhandlingsresultaten blir sådana att det motiverar ett mer långtgående mål bör EU ha en öppen hållning mot att använda internationella reduktionsenheter för att komplettera nationella åtaganden så länge miljöintegriteten är fullt säkrad och så länge dubbelräkning undviks.

³ COM(2011) 112 final. Färdplan för ett konkurrenskraftigt utsläppsnålt samhälle 2050.

3.2 Fördelning av den globala bördan

EU står för 9 % av de globala utsläppen och denna andel minskar. I november 2014 följde världens två största utsläppsländer – Kina (25 % av de globala utsläppen) och USA (11 %) – EU:s exempel och tillkännagav sina vägledande mål för perioden efter 2020. Dessa mål omfattar tillsammans nästan hälften av de globala utsläppen. Följande punkter är viktiga för att protokollet ska vara verkningfullt och för att lika villkor ska råda globalt:

- En bred geografisk täckning. För att uppnå den nödvändiga täckningen måste alla parter utom de minst utvecklade länderna lägga fram sina planerade nationellt fastställda bidrag så tidigt som möjligt under 2015. Alla G20-länder och hög- och medelinkomstländer bör kunna göra det i slutet av första kvartalet 2015. Bidragen bör läggas fram i enlighet med de informationskrav som man kom överens om i Lima. I tabell 1 beskrivs EU:s minskningsmål på minst 40 % som antogs av EU:s ledare i oktober 2014 i form av ett planerat nationellt fastställt bidrag som följer informationskraven så att det garanteras att målen är öppna, kvantifierbara och jämförbara. Tabellen följer en enkel uppställning som också skulle kunna fungera som mall för de parter som fortfarande arbetar med att ställa samman sina bidrag. De minst utvecklade länderna skulle kunna lämna bidrag på frivillig basis som sammanfattar strategier och åtgärder, tillsammans med en uppskattning av utsläppsminskningarna. Alla andra parter i protokollet måste alltid hålla fast vid ett begränsningsåtagande. Parternas åtaganden bör förtecknas i alfabetisk ordning i en bilaga till protokollet.
- Omfattande täckning av sektorer och utsläpp. Parternas åtaganden måste fungera som starka drivkrafter för alla aktörer att ytterligare minska och begränsa de globala utsläppen. Protokollet bör kräva utsläppsminskningar inom alla sektorer, inklusive jordbruk, skogsbruk och annan markanvändning, internationell luftfart och sjöfart samt fluorerade gaser. Internationella civila luftfartsorganisationen (Icao), Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) och Montrealprotokollet bör agera för att effektivt begränsa utsläpp från internationell luftfart och sjöfart samt framställning och användning av fluorerade gaser före utgången av 2016.
- Högsta möjliga ambitionsnivå. I god tid före Pariskonferensen måste alla parter välja vilken typ av begränsningsåtagande man ska ange samt definiera dess ambitionsnivå och räckvidd mot bakgrund av skiftande ansvarsfördelning, förmåga och nationella förhållanden. Åtaganden från länder med störst ansvar och förmåga måste ha högst ambitionsnivå. Alla parter planerade nationellt fastställda bidrag bör vara betydligt mer ambitiösa och långtgående än nuvarande utsläppsminskningens åtaganden. De bör sikta mot lägre utsläppsnivåer globalt och per capita och samtidigt lägre utsläppsintensitet över tiden.
- Kraftfulla minskningsåtaganden. Den kraftfullaste typen av åtagande är utsläppsmål som omfattar hela ekonomin, fastställs i absoluta tal och kombineras med tilldelning av utsläppsrätter. Sådana åtaganden ger flera fördelar, bland annat rättssäkerhet, öppenhet och flexibilitet, och om täckningen är bred minskas risken för koldioxidläckage. I enlighet med grundidén om höjd ambition över tiden bör alla länder som redan har sådana mål bibehålla och skärpa dem i förhållande till ett tidigare referensår eller en referensperiod. G20 och andra höginkomstländer som

saknar absoluta mål från 2020 enligt protokollet bör åta sig sådana mål senast från 2025. Andra tillväxtekonomier och medelinkomstländer uppmanas att göra sådana åtaganden så snart som möjligt och senast 2030.

4. DYNAMISKA MÅL GENOM REGELBUNDEN ÖVERSYN

Protokollet bör innehålla en process för att regelbundet se över och skärpa begränsningsåtagandena, som gäller för alla parter och är förenlig med dess långsiktiga mål. Om parternas insatser inte räcker till bör man genom en sådan översynsprocess kunna uppmuntra dem att höja ambitionsnivån för befintliga åtaganden och ställa upp tillräckliga åtaganden för nästa period.

Översynen bör göras vart femte år från och med 2020. Den bör ge öppenhet och tydlighet och underlätta förståelsen av hur begränsningsåtagandena bidrar till att klara tvågradersmålet. Parterna bör redogöra för vilka framsteg de har gjort med sina åtaganden och förklara varför de anser att deras åtgärder är rättvisa och ambitiösa.

Processen bör baseras på vetenskapliga rön och bevis, och hänsyn bör tas till skiftande ansvarsfördelning, förmåga och olika nationella förutsättningar. Den bör vara enkel, effektiv och inte överlappa med andra processer. Formerna för översynen bör förbättras löpande med sikte på att klara tvågradersmålet.

Protokollet och tillhörande beslut av partskonferensen (COP) måste lägga grunden för flexibel klimatfinansiering, tekniköverföring och kapacitetsuppbyggnad till förmån för berättigade parter, särskilt de parter som har minst resurser. Bland annat behövs förfaranden så att man regelbundet kan förbättra och bedöma hur lämpliga och effektiva de verktyg för genomförandet är som mobiliseras genom den gröna klimatfonden (GCF), den globala miljöfonden (GEF) och andra relevanta institutioner. I Paris måste man också se till att säkra stöd till parterna för att regelbundet se över och förstärka sina strategier för klimatanpassning.

5. FÖRBÄTTRAD ÖPPENHET OCH ANSVARSSKYLDIGHET

Protokollet måste innehålla huvuddragen för ett gemensamt öppet redovisningssystem som omfattar alla parter. Det krävs tydliga regler för övervakning, rapportering, kontroll och redovisning, och en process för att hålla alla parter ansvariga för sina åtaganden. Ett sådant system är avgörande för att ge säkerhet om att varje part genomför sina åtaganden och är på rätt spår för att uppnå sina mål. Det behövs också för att bygga upp förtroende och uppmuntra till höjd ambitionsnivå och för att ge förutsägbarhet och rättslig säkerhet. Senast vid tidpunkten för ratifikation bör parterna lämna in sina mest aktuella årliga utsläppsinventeringar från 2010 och fram till 2015.

Systemet måste vara anpassat för att fungera långsiktigt. Det måste vara tillräckligt flexibelt för att kunna hantera en rad olika typer av åtaganden och skillnader i nationell förmåga och förutsättningar, men denna flexibilitet får inte äventyra öppenheten, ansvarsskyldigheten och ambitionsnivån. Översyner bör göras regelbundet av oberoende experter. Det nya protokollet bör ta hänsyn till nettotransfereringar mellan de länder som har beslutat att koppla samman sina inhemska koldioxidmarknader och detta bör beaktas vid bedömning av efterlevnaden.

Protokollet bör även inrätta ett organ som ger stöd till genomförandet och tar hand om frågor som rör hur parterna lever upp till sina åtaganden enligt protokollet. Detta organ bör huvudsakligen arbeta med åtaganden om utsläppsbegränsningar, inklusive övervakning, rapportering, kontroll och redovisning. Det bör vara ett opolitiskt expertorgan och dess uppdrag bör beskrivas i protokollet.

6. STÖRRE MOTSTÅNDSKRAFT GENOM KLIMATANPASSNING

Kraftfulla åtgärder för att minska utsläppen är absolut nödvändiga, men det är lika viktigt med individuella och gemensamma åtgärder för att förbereda sig för och anpassa sig till klimatförändringarnas negativa effekter. I detta arbete spelar markanvändning en viktig roll med tanke på säker livsmedelsförsörjning och andra miljömässiga, sociala och ekonomiska vinster. EU:s klimatanpassningsstrategi, som kompletterar medlemsstaternas strategier, syftar till att forma ett klimattåligare Europa. Klimatanpassning som bygger på ekosystemtänkande kan minska risken för översvämningar och markerosion och förbättra vatten- och luftkvaliteten.

Med sikte på att uppnå en klimattålig hållbar utveckling för alla parter, bör protokollet stärka alla parters åtaganden om fortsatt arbete för att ta fram, planera och genomföra klimatanpassningsåtgärder och att rapportera om dem genom de nationella meddelandena. Protokollet bör fortsätta att underlätta bistånd till de regioner och länder som är särskilt sårbara för klimatförändringarnas negativa effekter, bland annat genom ekonomiskt och tekniskt stöd och kapacitetsuppbyggnad.

På detta sätt kommer protokollet att synliggöra klimatanpassningsarbetet och stödet, och stärka klimatkonventionens bestämmelser om övervakning och rapportering. De nationella rapporterna och annan relevant information kommer också att förbättra kunskapen om hur väl de genomförda klimatanpassningsåtgärderna har fungerat, som en bas för förstärkta insatser från parternas sida.

Efter antagandet av protokollet bör man genom ytterligare beslut av partskonferensen förbättra genomförandet av bestämmelserna i klimatanpassningsramen från Cancún och arbetsprogrammet från Nairobi.

7. STÖD TILL GENOMFÖRANDE OCH SAMARBETE

7.1 Offentlig och privat klimatfinansiering

Övergången till en utsläppssnål, klimattålig ekonomi kommer att kräva storskaligt ändrade investeringsmönster. Protokollet bör gynna investeringar i utsläppssnåla och klimatsmarta program och projekt. Alla länder bör åta sig att skapa positiva miljöer för att främja klimatvänliga investeringar. I enlighet med kommissionens meddelande om ett globalt partnerskap för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling efter 2015 bör alla resurser användas effektivt för att uppnå internationellt överenskomna mål för hållbar utveckling och klimat. Alla länder som har möjlighet bör ge ekonomiskt stöd till protokollets stödberättigade parter. Givarbasen måste breddas med tiden, i takt med att parternas förmåga ändras. Alla parter bör också redogöra tydligt för klimateffekterna av finansiella flöden som inte ligger

inom klimatfinansieringen. Klimatfinansieringen bör även i fortsättningen bygga på nationella åtaganden, gynnsamma investeringsmiljöer och investeringsstrategier efter 2020. Hur stora medel som krävs beror också på de planerade nationellt bestämda bidragens omfattning och kvalitet, efterföljande investeringsplaner och nationella processer för klimatanpassningsplaner. Eftersom bidragen och de nationella processerna ännu inte är helt kända är det i detta skede för tidigt att uttala sig närmare om storleken och formen på den klimatfinansiering som krävs efter 2020.

Klimatfinansiering från den offentliga sektorn kommer att spela en fortsatt viktig roll efter 2020 men protokollet bör också betona den privata sektorns betydelse för ökad finansiering. Den gröna klimatfondens (GCF) och den globala miljöfondens (GEF) funktion för att stödja genomförandet bör klargöras i protokollet. Garantier om fortsatt prioriterat stöd bör ges till de fattigaste länderna och de länder som är mest sårbara för klimatförändringar. Det bästa sättet att uppnå detta är att se till att protokollets finansiering är i linje med processen för utvecklingsfinansiering och utvecklingsagendan för perioden efter 2015.

Protokollet bör förespråka gynnsamma förutsättningar för en övergång till en utsläppsnål och klimattålig ekonomi. I detta ingår

- en ambitiös nationell klimatpolitik,
- effektiva styrformer, inklusive investeringsramar, prisincitament och finansieringsinstrument som gynnar utsläppsnåla och klimattåliga investeringar,
- information om hur man möter klimatförändringarna.

Koldioxidprissättning och de offentliga utvecklingsbankernas investeringspolicy kommer att spela en central roll i detta sammanhang. Att integrera klimataspekter i all politik, utvecklingsstrategier och investeringar är av avgörande betydelse för att utnyttja synergieffekterna mellan finansiering för utveckling, utsläppsminskning och klimatanpassning.

7.2. Ökat internationellt samarbete

Genom att utbyta information om sina erfarenheter från arbetet med att ta fram klimatpolitik och genom att uppmuntra god praxis kan man snabba på och bredda klimatarbetet betydligt. Under de senaste åren har EU arbetat proaktivt genom bilaterala och multilaterala initiativ, t.ex. genom bilaterala dialoger om system för handel med utsläppsrätter, genom initiativ för hållbar energi som bidrar till utvecklingen av koldioxidsnåla ekonomier, eller genom att främja utveckling och praktisk användning av klimatanpassningsstrategier genom den globala klimatförändringsalliansen som nu omfattar 38 sårbara utvecklingsländer och åtta regioner i Afrika, Asien, Västindien och Stillahavsområdet.

Protokollet bör vara utformat så att det leder till organiserat utbyte av erfarenheter inom och mellan geografiska områden, där man för samman teknisk expertis, bland annat från specialiserade organisationer, den privata sektorn, den akademiska världen, regioner och kommuner. Det bör finnas ett system för erkännande av viktiga initiativ som genomför och kompletterar nationella insatser för utsläppsminskning och klimatanpassning. Man bör också vid konferensen i Paris besluta att fortsätta arbetsprogrammet för att identifiera ytterligare

begränsningsåtgärder under 2016 i nära samarbete med den gröna klimatfonden (GCF) och andra finansiella institutioner. Detta blir särskilt viktigt om det visar sig att begränsningsåtgärderna tillsammans inte är tillräckliga för att uppnå den utsläppsminskning som krävs för att klara tvågradersmålet.

7.3 Stöd till utveckling och användning av klimatteknik

För att uppnå klimatmålen är det viktigt att utveckla ny klimatvänlig teknik och se till att den får utbredd användning. Detta bidrar också till nya arbetstillfällen och till hållbar ekonomisk tillväxt. Gynnsamma miljöer för ett brett spektrum av tekniker kan skapas genom en kombination av forskningsfinansiering, marknadsanpassningsåtgärder, utbildningsprogram, finansiella system och politik som bygger på att man betalar för sina utsläpp. Klimatteknik innefattar bland annat teknik för att stå emot extrema väderförhållanden, klimatrelaterade tjänster, system för vattenförvaltning samt teknik inom energiproduktion, industriprocesser, transporter, jordbruk och för att minska avskogning.

Länderna väljer de tekniska alternativ som passar dem bäst, ofta med stöd av teknikbedömningar och centrumet och nätverket för klimatteknologi (CTCN). Innovation och ökad tekniköverföring är beroende av frivilligt samarbete med aktörer inom den privata sektorn för att utveckla, finansiera och sprida användningen av ny teknik. Nuvarande immaterialrättsliga regler måste bibehållas.

I protokollet bör man erkänna den roll som redan spelas av verkställande kommittén för teknik och centrumet och nätverket för klimatteknologi (CTCN), tillsammans med en förbättrad process för teknikbedömningar.

7.4 Kapacitetsuppbyggnad

Kapacitetsuppbyggnad bör alltid ingå som en del av det stöd som ges till verksamhet som hör samman med protokollet, t.ex. klimatanpassningsstrategier, rapportering, utsläppsinventeringar, tekniköverföring och utsläppsminskningsprojekt. Hjälpen till att bygga upp kapaciteten ges bäst av de institutioner som ansvarar för stödet inom dessa områden och sådan hjälp måste anpassas till de enskilda ländernas behov.

Konventionens nuvarande bestämmelser på området skulle kunna stärkas, men Durbanforumet för kapacitetsuppbyggnad är fortfarande en lämplig plats för att diskutera detta ämne. I EU:s klimatstöd till utvecklingsländer lägger man aktivt in kapacitetsuppbyggnad, bland annat i samband med begränsningsåtgärderna.

Vid Pariskonferensen bör man enas om att ge stöd till de länder som behöver hjälp med att upprätta utsläppsinventeringar och system för övervakning, rapportering och verifiering, samt med att ta fram strategier för utsläppsminskning och klimattålighet med rätt incitament.

8. BIDRAG FRÅN EU:S ANDRA POLITIKOMRÅDEN

Under de närmaste månaderna kommer EU att stärka sina klimatdiplomatiska ansträngningar inför konferensen i Paris. EU:s utrikesministrar har antagit en klimatdiplomatisk handlingsplan som har tagits fram gemensamt av Europeiska utrikestjänsten och kommissionen.

Planen innehåller följande åtgärder:

- Göra klimatförändringsfrågan till en strategiskt prioriterad fråga i de politiska dialogerna, bland annat vid G7- och G20-mötena samt i FN:s generalförsamling.
- Stödja utsläppssnål och klimat- och katastroftålig utveckling genom EU:s utvecklingssamarbete.
- Koppla klimatförändringen till dess potentiella konsekvenser på lång sikt, bland annat säkerhetsaspekter.

EU:s andra politikområden kan också ge ett aktivt bidrag till EU:s mål i den internationella förhandlingsprocessen och genomförandet av protokollet i partnerländerna. Stöd kan ges till partnerländer i protokollets förberedande fas och senare vid genomförandet av det. Följande politikområden är relevanta:

- Ekonomiskt samarbete och utvecklingssamarbete. EU och dess medlemsstater står redan för den största andelen av offentligt utvecklingsbistånd och klimatfinansiering till utvecklingsländer, och bidrog med mer än 9,5 miljarder euro i klimatfinansiering under 2013. EU bör fortsätta att integrera klimataspekter i sitt ekonomiska samarbete och utvecklingssamarbete. För perioden 2014–20 har man redan enats om att minst 20 % av EU:s utvecklingsbistånd måste vara klimatrelevant. Detta motsvarar cirka 14 miljarder euro. Medlemsstaterna bör också fastställa tydliga mål för att integrera klimataspekterna. Dessutom bör EU och dess medlemsstater öka samordningen när det gäller den globala klimatfinansieringen för att göra den mer effektiv och öka dess genomslag.
- Forskning, teknisk utveckling och innovation. EU kommer i högre grad att utnyttja ramprogrammet för forskning och innovation, Horisont 2020, som är helt öppet för tredjeländers deltagande och kan ge ekonomiskt stöd till mindre utvecklade länder. EU kommer att sprida information om att minst 28 miljarder euro ska investeras i klimatrelaterade projekt inom detta program. En del av dessa medel kommer att gå till brett internationellt samarbete för marknads lansering av klimatteknik, utbildning av forskare och företag och bidrag till de klimatdiplomatiska målen.
- Handelspolitik. I de bilaterala handelsavtalen åtar sig EU och dess frihandelspartner att främja klimatmålen och att genomföra klimatkonventionen, bland annat genom regelbundna strukturerade dialoger och samarbete om klimat- och handelsfrågor. Enligt systemet för handelsförmåner GSP+ erbjuder EU ökat marknadstillträde för utvecklingsländer som har ratificerat och faktiskt genomfört internationella konventioner, inklusive på klimatområdet. Inom WTO arbetar EU med sina handelspartner för att ingå ett omfattande internationellt avtal för liberalisering av handeln med miljövänliga varor och tjänster före utgången av 2015, för utbredd spridning och användning av miljövänlig teknik.
- Miljöpolitik. EU:s åtaganden inom ramen för den globala strategiska planen för biologisk mångfald, som återspeglas i EU:s strategi för biologisk mångfald, kommer att vara avgörande för att möta klimatförändringarna, och de kommer samtidigt att föra med sig sociala, ekonomiska och kulturella vinster.

- Katastrofriskreducering. Detta politikområde bidrar till att stärka klimatanpassningen genom EU-samarbetet för katastrofriskhantering⁴ som innefattar nationella riskbedömningar där även klimatförändringarnas effekter och bättre riskhanteringsförmåga beaktas.

9. NÄSTA STEG

EU måste

- lämna in sitt eget planerade nationellt fastställda bidrag i slutet av det första kvartalet 2015,
- uppmuntra stora ekonomier att ta ledningen genom att snabbt lämna in ambitiösa bidrag, särskilt G20- och G7-länderna vid Major Economies Forum,
- uppmuntra och stödja, efter behov, ambitiösa planerade nationellt fastställda bidrag från så många parter som möjligt,
- göra det till en central prioritering att förespråka långtgående globala klimatåtgärder i sina diplomatiska förbindelser och dialoger med partnerländer,
- förespråka, inom klimatkonventionen och andra multilaterala och bilaterala diskussioner, ett ambitiöst, öppet och dynamiskt protokoll enligt vad som beskrivs ovan,
- demonstrera och garantera ett stabilt och förutsägbart gemensamt ekonomiskt stöd från EU till dess internationella partner för en utsläppssnål och klimattålig utveckling,
- verka för en snabb liberalisering av handeln med miljövänliga varor och tjänster före utgången av 2015,
- se till att klimatpolitiken ligger i linje med FN-förhandlingarna om målen för hållbar utveckling och finansiering av hållbar utveckling för perioden efter 2015, och med ramen för katastrofriskreducering efter 2015, och
- se till att Kyotoprotokollets andra åtagandeperiod ratificeras före utgången av 2015 av EU och dess medlemsstater och av så många parter som krävs för att det ska träda i kraft.

Kommissionen kommer att anordna en internationell konferens för att uppnå samförstånd om vad de planerade bidragen ska omfatta och huruvida den kollektiva ansträngningen är tillräcklig. Detta bör också underlätta en öppen diskussion före mötet i Paris. Vid denna konferens i november 2015 kommer partnerländer, framstående akademiska experter, tankesmedjor och internationella organisationer att föras samman.

⁴ Artiklarna 5 och 6 i Europaparlamentets och rådets beslut nr 1313/2013/EU om en civilskyddsmekanism för unionen.

I mitten av 2015 kommer kommissionen också att börja lägga fram lagstiftningsförslag för Europaparlamentet och rådet för att genomföra klimat- och energiramen för 2030.

Kommissionen kommer att fortsätta att integrera klimataspekter i sitt ekonomiska samarbete och utvecklingssamarbete. Man kommer även att samarbeta närmare med medlemsstaterna för att få till stånd klimatrelevant utvecklingsfinansiering. Vidare kommer man att använda sig mer av programmen för forskning och innovation, som är öppna för stöd till tredjeland, för att bistå sina internationella partner i förberedelserna för att genomföra åtagandena enligt det nya protokollet.

Kommissionen uppmanar Europaparlamentet och rådet att godkänna den föreslagna strategin så snart som möjligt.

Tabell 1: EU:s förslag till planerade nationellt fastställda bidrag

Åtagande	
Typ	Absolut minskning i förhållande till basårets utsläpp.
Tillämpningsområde	Hela ekonomin.
Omfattning	Alla växthusgaser som inte omfattas av Montrealprotokollet: Koldioxid (CO ₂) <ul style="list-style-type: none"> • Metan (CH₄) • Dikväveoxid (N₂O) • Fluorkolväten (HFC) • Perfluorkolväten (PFC) • Svavelhexafluorid (SF₆) • Kvävetrifluorid (NF₃)
Basår	1990
Period	2021 till och med 2030
Minskingsnivå	En minskning på minst 40 % av de inhemska utsläppen till 2030.
Andel utsläpp som omfattas	100 %
Jordbruk, skogsbruk och annan markanvändning ingår	Ja.
Nettobidrag från internationella marknadsbaserade mekanismer	Inget bidrag från internationella reduktionsenheter.
Planeringsprocess	Godkännande av Europeiska rådet den 23–24 oktober 2014 av 2030 års klimat- och energipolitiska ram (EUCO 169/14). Europeiska kommissionens utarbetar lagstiftningsförslag för att genomföra ramen för 2030 (kommissionens arbetsprogram för 2015), även för markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk.
Rättvis och ambitiös	<p>Detta åtagande överensstämmer med EU:s politik som syftar till att gå över till en utsläppsnål ekonomi som ger en rimlig möjlighet att klara tvågradersmålet. Det gör det möjligt för EU att gå vidare med sikte på kostnadseffektiva långsiktiga inhemska utsläppsminskningar på 80 %, i enlighet med klimatpanelens bedömning av de ansträngningar som industriländerna tillsammans måste göra för att minska utsläppen med 80–95 % till 2050 jämfört med utsläppsnivåerna 1990.</p> <p>EU har redan passerat toppen på sin utsläppskurva. Enligt EDGAR-databasen var utsläppsnivåerna i EU:s 28 medlemsstater som högst 1979, då de uppgick till cirka 6,4 Gt koldioxidekvivalenter.</p>
Grundläggande antaganden	
Tillämpad måttenhet	Global uppvärmningspotential på 100 år i enlighet med IPCC:s fjärde bedömningsrapport.
Metoder för beräkning av utsläpp	IPCC:s riktlinjer från 2006.
Metod för att beakta jordbruk, skogsbruk och annan markanvändning	Heltäckande redovisningsram, med aktivitets- eller markbaserad redovisning, för utsläpp och uttag från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk, baserad på i) överenskomna regler enligt 2/CMP.7 som gäller för

	partkonferensens beslut och EU-lagstiftning (beslut 529/2013/EU), och ii) nuvarande nivå av miljöintegritet.
Tillämpningsområde	
Sektorer/källkategorier	<ul style="list-style-type: none"> • Energi <ul style="list-style-type: none"> ○ Förbränning av bränslen <ul style="list-style-type: none"> ▪ Industrier inom energisektorn ▪ Tillverknings- och byggindustri ▪ Transporter ▪ Övriga sektorer ▪ Annat ○ Flyktiga utsläpp från bränslen <ul style="list-style-type: none"> ▪ Fasta bränslen ▪ Olja och naturgas samt andra utsläpp från energiproduktion ○ Koldioxidtransport och -lagring • Industriprocesser och industriell produktanvändning <ul style="list-style-type: none"> ○ Mineralindustri ○ Kemisk industri ○ Metallindustri ○ Icke-energiprodukter från bränslen och användning av lösningsmedel ○ Elektronikindustri ○ Produktanvändningar som ersättning för ozonnedbrytande ämnen ○ Övrig produkttillverkning och -användning ○ Annat • Jordbruk <ul style="list-style-type: none"> ○ Metanbildning i mag-tarmkanalen ○ Gödselhantering ○ Risodling ○ Jordbruksmark ○ Föreskriven bränning av savanner ○ Förbränning på platsen av jordbruksavfall ○ Kalkbehandling ○ Tillförsel av urea ○ Övriga kolhaltiga gödselmedel ○ Annat • Avfall <ul style="list-style-type: none"> ○ Deponering av fast avfall ○ Biologisk behandling av fast avfall ○ Förbränning och öppen eldning av avfall ○ Rening och utsläpp av avloppsvatten ○ Annat • Markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk enligt beslut 529/2013/EU <ul style="list-style-type: none"> ○ Återbeskogning/nybeskogning ○ Avskogning ○ Skogsförvaltning ○ Bruk av åkermark

	<ul style="list-style-type: none">○ Bruk av betesmark○ Eller motsvarande markbaserad redovisning enligt UNFCCC:s rapporteringskategorier.○ Andra kategorier/aktiviteter som väljs av EU och dess medlemsstater i egenskap av parter till Kyotoprotokollet och Dohaändringen.
--	--